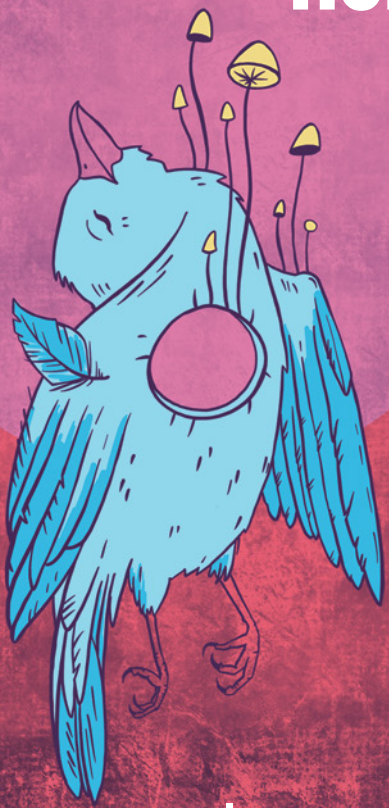
iva hadj moussa

hlavně na to nemysli

COSMOPOLIS

povídky

COSMOPOLIS

iva hadj moussa

hlavně na to nemysli

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020
© Iva Hadj Moussa, 2020
Illustrations © Monika Pavlovičová, 2020

ISBN 978-80-271-1765-9

Všem, kdo se někdy bojí

Pohár se šlehačkou

Bylo mi v té době čtrnáct a Kátě třináct a půl.

Obě jsme měly pár kilo navíc a na obličeji uhry. Nebylo divu. Tenkrát jsme divoce milovaly lékořicové bonbony, duhové kokosové suky a zeleně zbarvený cukr, který praskal na jazyku. Ale nejvíc ze všeho jsme zbožňovaly poháry se šlehačkou. Byl to pro nás vrchol veškerého lidského snažení, vlastně svým způsobem ta nejlepší věc na světě.

Jednou jsme dokonce vedly diskuzi na téma, jestli existuje na světě větší slast než zabořit dlouhou lžičku do vanilkové zmrzliny, nabrat ji s kouskem kompotované mandarinky a šlehačkou a nechat si ji rozpustit na jazyku. Já jsem tvrdila, že nic lepšího není, ale Káťa tvrdila, že sex je ještě mnohem lepší – musí být, protože se o něm mluví daleko víc než o zmrzlinových pohárech. Slyšeli jste snad někdy o někom, kdo by se rozvedl kvůli zmrzlinovému poháru?

O jídle i o sexu jsme se s Káťou bavily často. Skoro všechno kapesné jsme utrácely za jídlo, hlavně za sladkosti, které jsme kupovaly v místním smíšeném zboží, a probíraly jsme, s kým bychom se chtěly raději vyspat. Řidič autobusu, nebo učitel fyziky? Spolužák Honza, blbý, ale hezký, anebo prodavač z večerky? Co přesně bychom s nimi dělaly? A co by-

chom rozhodně nedělaly? Je na těle nějaké místo, které není sexuálně vzrušivé?

V té době jsme se také začaly potulovat po vsi a vyhledávaly podivíny a samotáře, kteří nás přitahovali jako magnet.

Třeba ta stará bláznivá paní Kočičanda, co žila v polorozpadlém domku na kraji vsi. Říkalo se, že nejenže má asi padesát koček, ale dokonce si občas některou z nich uvaří k obědu.

Kočičanda, kromě toho, že prováděla nechutné věci s kočkami, se občas uprostřed řeči počurala. Schválně jsme chodily k jejímu domku a přes plot jsme se jí ptaly na banální věci, například jestli neví, kolik je hodin nebo jaká je předpověď počasí. I na vzdálenost několika metrů jsme cítily její kyselý puch. Otevřenými dveřmi do chodby jsme se snažily zjistit, jak to vypadá uvnitř její domácnosti. Má na zdech stažené kočičí kůže? Vlastní televizi? A když ano, jaké pořady sleduje? Klokotá jí na kamnech kočičí guláš?

Skládaly jsme si s Káťou takový divnopis, atlas nejpodivnějších lidí v okolí.

Kromě Kočičandy jsme se věnovaly i muži, kterému se říkalo Kobylák, protože měl jako jediný na vesnici koně, tlustého valacha s mohutným krkem, kterého jsme se trochu bály, protože měl v očích něco šíleného. Strach jsme ostatně měly i z věčně opilého Kobyláka. Jednou uprostřed června jsme ze stromu na jeho zahradě přes plot trhaly třešně a najednou se zpoza stromu objevil s vidlemi, začal na nás hulákat a vidlemi máchal ve vzduchu. Dokonce nás i chvilku pronásledoval, než mu došel dech (naštěstí byl silný kuřák). V životě jsem se víc nebála a nikdy jsem neutíkala rychleji.

Před spaním jsem pak často myslela na to, co všechno nám mohl provést.

Do divnopisu patřil i člověk, kterému se říkalo Hrádečák. Svým způsobem se podobal Kobylákovi, ale byl mnohem hodnější. Jednou si pořídil štěně a uvázal ho na řetěz k boudě. S Káťou jsme se zeptaly, jestli můžeme za štěnětem chodit, a Hrádečák nám to dovolil. Brávaly jsme štěně na procházku a pak ho zase, žalostně kňučící, přivazovaly zpátky k boudě.

Jednou jsme se nabídly, že Hrádečákovi doma uklidíme, ale jakmile jsme viděly podlahu pokrytou sto let starými novinami a pivními zátkami a ucítily odporný puch plísně a moči, rychle jsme si to zase rozmyslely. Když štěně vyrostlo a zesílilo, procházky s ním byly mnohem obtížnější, protože tahalo za vodítko a vrčelo na ostatní psy. Brzy jsme za ním přestaly chodit úplně. Za ním i za Hrádečákem.

Zaměřily jsme se totiž na Pepíka.

Pepík byl starý mládenec, i když zase tak starý nebyl. Kdysi studoval medicínu, ale ve třeťáku mu prý nějak přeskočilo a od té doby bydlel se svou matkou v nízkém otlučeném domku blízko návsi.

Jedno odpoledne jsme šly s Káťou kolem jejich domu. Bylo teplo, pár týdnů před koncem školy. Měla jsem džínové kraťasy a tričko těsně nad pupík a Káťa šaty, které měly vzadu hluboký výstřih a ukazovaly Kátina opálená záda. Pepík seděl na lavičce a četl si noviny, dlouhé nohy v teplákách pohodlně natažené přes sebe. Vedle něj spal černý kocour a jeho hřbet se na slunci leskl.

„Ahoj, vy dvě," řekl a složil noviny. „Jak se dneska máte?"

Podívaly jsme se s Káťou na sebe. „Normálka."

Pepík se rozhlédl kolem.

„Dám vám stovku," řekl, „když se půjdete podívat k nám domů."

„Zbláznil ses?!" okřikla jsem ho. „Úchyláku."

„A proč ne," pokrčila Káťa rameny.

Obořila jsem se na ni: „Zešílelas?"

„No a co? Kdo ti jen tak pro nic za nic dá stovku? Najdeš ji snad na ulici? Víš, jak dlouho tvý mámě trvá, než si vydělá stovku?"

Vzala jsem si ji stranou, zatímco Pepík stále ještě seděl na lavičce před domem a žvýkal párátko.

„Co když je to fakt úchyl? Mně teda přijde perverzní. Jen se podívej, jak tam sedí a čumí."

„Ale prosím tě, vždyť se na něj podívej. Je to normální kluk a dá nám stovku."

Káťa ode mě odvážně poodstoupila a hnědé vlasy se jí zatřpytily na slunci.

„Hej Pepíku!" zavolala na něj. „Kolik vteřin musíme bejt u vás doma, abysme dostaly tu stovku?"

„Vteřin?" zasmál se Pepík. „Dejme tomu – tři tisíce vteřin."

„To je pět minut," řekla Káťa a dívala se mi pevně do očí. „Za pět minut nic nezmůže."

„Za pět minut nám klidně podřízne krk," strachovala jsem se a měla nakročeno k brance.

„Já budu kontrolovat čas, abysme těch pět minut nepřetáhly," navrhla Káťa. „Teď je šestnáct padesát, takže můžeme na to."

Pepík vstal z lavičky, odhodil párátko, vešel do domu a my za ním.

Nemám moc ráda pachy cizích domácností, a tahle nebyla výjimkou. Hned mě napadlo, jestli nemají něco zkaženého v ledničce. Ale možná jen dlouho nevětrali.

„Kde máš mámu?“ zeptala se Káťa.

„Jela do důchoďáku za babičkou.“

„Aha. A co nám teda chceš ukázat?“

„Kdybyste se zdržely víc než pět minut, pustil bych vám film.“

„Jakej?“

„Můžete si samozřejmě vybrat.“

Bylo to v době, kdy ještě frčely videokazety. V Pepíkově pracovně nad schodištěm jich byla celá hromada, vyskládaná do komínků.

„Westerny, krimi, komedie, horory,“ vyjmenovával, když ukazoval na jednotlivé komínky. Jak klečel, z tepláků mu vylezl kousek bílého zadku.

„Porno nemáš?“ řekla Káťa a ve mně zatrnulo. Pepík se otočil a obočí mu vystřelilo nahoru.

Žďuchla jsem do Káti ramenem a zamračila se na ni.

„Stejně už máme jen dvě minuty,“ vyhrkla jsem a poklepala si na hodinky. „To je akorát tak na úvodní titulky.“

„Čas tu hlídám já,“ řekla důrazně Káťa.

Pepík na ni hleděl vykulenýma očima.

„Tak odpovíš mi na moji otázku? Máš, nebo ne?“ naléhala Káťa přísným hlasem.

„Jasně že mám,“ odpověděl nakonec Pepík a ukázal na nízkou skříňku pod oknem. „Mám celou sbírku. Ale vy jste na to ještě moc malý. Přijďte za rok, anebo radši za dva.“

„My radši půjdeme hned,“ řekla jsem.

„Nebuď trapná," pokárala mě Káťa. „Ty se všeho hned bojíš. S takovou v životě nikdy nic nedokážeš ani nezkusíš."

„Kousek bych vám pustit mohl," připustil nakonec Pepík. „Nic strašnýho. Bude to hezký, už jsem to viděl. Je to vyprávění o holkách, co leží na louce a něžně se navzájem hladí. Jen takový pokoukání. Romantika. To přece mají děvčata jako vy rády..."

„Pět minut vypršelo," řekla jsem, ale znělo to slabě, a nikdo mě navíc neposlouchal.

Káťa se prohnula v zádech a pak se naklonila nad skříňku. Šaty jí končily jen těsně pod zadkem.

„Tak teda ukaž ty svoje holky na louce," pokynula, Pepík vysypal klíček z pozlaceného hrnečku na polici a odemkl jím skříňku.

Káťa se na mě otočila a usmála se, ale já jsem jí úsměv neoplatila.

Bylo to hloupé, špatné, ale zároveň se mi chodidla vpila do parket a nemohla jsem se pohnout. Ulicí projel moped a bylo slabě slyšet hlášení rozhlasu oznamující hromadné očkování psů vakcínou proti vzteklině ve čtvrtek ve čtyři na návsi.

Kazeta uvnitř přístroje zachrastila a Pepík pomocí ovladače zrychlil první scénu, kdy se dvě dívky, jedna černovlasá hubená a druhá blonďatá macatější, couraly městem po skončení školní výuky. Obě měly minisukni a podkolenky. Potom se náhle ocitly na louce na černobílé kostkované dece a jedna druhou začaly svlékat. Byly to Němky.

„Jen si taky udělej pohodlí," vyzval mě Pepík, ale já jsem zavrtěla hlavou.

Káťa už trůnila na koberci v tureckém sedu, hlavu v dlaních, a hihňala se. Všimla jsem si, že je pěkně rudá.

Náhle jsem otevřeným oknem slyšela zaskřípání štěrku. Vyhlédla jsem – byla to světle zelená felicie paní Vokřálové.

„Sakra!“ vyjekla jsem. „To je tvoje máma!“

Pepík bleskurychle popadl ovladač a zastavil video zrovna v okamžiku, kdy bruneta začala ocucávat růžovou bradavku své kamarádky, která mi připomínala bonbon marshmallow. Hned potom kazeta váhavě vyjela z videorekordéru – nechtělo se jí, protože to nejlepší mělo teprve přijít.

„Co řekneme?“ panikařila jsem.

„Řeknu, že jsme si tu byly vyzvednout učebnice biologie,“ napadlo Káťu. „Musí tu mít nějaký z doby, kdy studoval medicínu.“

Oknem jsem viděla, že už se paní Vokřálová přibližuje k domu. Na rameni se jí houpala kabelka a v pravé ruce měla přeplněnou igelitku. Vypadala ustaraně. Babičce se možná přihoršilo. Anebo byla paní Vokřálová prostě jen unavená.

Potkaly jsme se ve vchodových dveřích.

Když nás uviděla, upustila igelitku a na zem se vykutálely dvě cibule.

„Pepíku, co to má znamenat?“

„Nic, mami. Přišly samy. Chtěly se podívat na nějaký učebnice.“

Paní Vokřálová si nás přísně měřila. Nenápadně jsem si svoje tričko nad pupík stáhla trochu níž, ale pak mi zase vylezla prsa. Přemýšlela jsem, jestli mám paní Vokřálové sebrat cibuli, ale nakonec jsem se rozhodla, že se to nehodí.

Káťa se vůbec nestyděla, naopak se hrdě prohnula v zá-

dech, jednou nohou ukročila stranou a udělala drzý obličej. Na prst si laškovně natáčela pramínek vlasů.

„Vy dvě, mazejte domů," řekla paní Vokřálová přísně. „A přestaňte se tu producírovat, nestydy, nebo to řeknu vašim." Pepík chtěl možná něco říct, ale matka ho zarazila: „A ty běž nahoru do pokoje. Ještě si spolu promluvíme."

Pomalu jsme se s Káťou couraly domů. Bylo už kvečeru a slunce dělalo z našich baculatých postav štíhlé, dlouhonohé modelky.

„Mám ráda svůj stín," řekla Káťa. „Podívej, jak jsem nádherná, vidíš to?"

„Vidím. Koukej, já taky."

„Úplně překrásná."

„Kdybych vypadala takhle, tak… nevím."

„Třeba ještě zhubneme."

„Hubnout není třeba. Chlapi nás chtěj i takhle. Vždyť jsi to sama viděla."

Náhle se Káťa zastavila. „A zítra si musíme vyzvednout tu stovku. Vyčíháme si, až ta jeho máti nebude doma."

„Blázníš? Já už tam v žádném případě nikdy nejdu."

„Pepík nám to dluží," trvala si na svém Káťa. „To je minimálně pět pohárů se šlehačkou."

Na Krétě

Když jsem otevřela oči, uviděla jsem Davidovu tvář, orámovanou modrým nebem.

Z vlasů a z hustého obočí mu stékaly kapky slané vody. Jeho kůže voněla solí a krémem na opalování, který měl na spáncích špatně rozmazaný. Už asi podesáté ten den jsem k němu pocítila intenzivní touhu. Nemohla jsem se ho nabažit. Měla jsem pocit, že bez něj nemůžu udělat jediný krok, ani se pořádně nadechnout. Kam až to může zajít?

David poznal, co cítím, a pevně mi stiskl dlaň. Za dvacet minut už jsme byli v našem hotelu. Když na mě ležel a pomalu se pohyboval, do zad se mi zarývala drobná zrnka písku. Úzkost se na chvíli rozpustila.

Pozorovala jsem Davida, jak kouří nahý na balkoně a vyhlíží ven. Když jsme přijeli, mrzelo mě, že nám nedali lepší pokoj, nějaký s výhledem na moře. Takhle jsme koukali na terasy jiného hotelu, na zplihlé plavky na šňůře, na unavené ženy, které četly časopisy, pokuřovaly nebo jedly broskve ukradené v jídelně. Ale když tam stál David, všechno bylo lepší. Byla bych s ním šťastná úplně všude.

Svou lásku a vášeň jsme dávali okázale najevo. Bohatí (poznala jsem to podle spousty šperků a podle toho, jak byli

znudění a on pořád telefonoval) manželé, kteří se váleli u bazénu, nás závistivě pozorovali. Neustále jsme se smáli a špitali si oplzlosti. Byli jsme si vědomi své krásy a tělesnosti a bylo nás všude plno.

A pak se jednoho dne, čtvrtého od začátku dovolené, objevila ona.

Česká turistka, která si vyrazila sama, aby se, podle svých slov, otřepala z rozchodu. Sabině bylo třicet, mně o jedenáct let míň.

Sabina měla dlouhé nohy a atletickou postavu. Vlastně vypadala, jako by do hotelu přiklusala z běžecké dráhy. V obličeji rozhodně nebyla tak hezká jako já, ale měla něco, co já ne: nenucenou sebejistotu a jakousi protivnou grácii. Nenáviděla jsem ji od první chvíle, kdy se s námi dala do rozhovoru na baru.

David si s ní povídal s přirozenou samozřejmostí. Byl jako vždy velmi společenský a pokaždé nadhodil nějaké zajímavé téma. Já jsem u našeho společného rozhovoru většinou mlčela, usmívala se a občas pronesla nějakou ne moc vtipnou poznámku. Nepřirozeně jsem se smála Davidovým vtipům.

Všiml si toho, a když šla Sabina na záchod, zeptal se mě: „Seš v pohodě?“

Nějaká tlustá Němka obcházela stoly a špatnou angličtinou se ptala hostů, jestli neviděli její náušnici s červeným kamínkem. Sama měla červené uplakané oči. Říkala, že náušnice je vzácná a moc pro ni znamená. Pocítila jsem k ní zvláštní spřízněnost – obě jsme měly důvod ke smutku.

Sabina vyprávěla jakousi historku z práce a hlasitě se smála, a já si najednou nepřála nic jiného, než aby dovole-

ná skončila. Všechno mi začalo lézt na nervy: horko, slaná voda, vysušená kůže, písek v žabkách, zmrzlina s hrudkami zmrzlé vody i hadr u sprchového koutu na okrajích pokrytý plísní.

Před námi ale bylo ještě šest dlouhých dní. A aby toho nebylo málo, Sabina navrhla, že si nazítří uděláme výlet autem z půjčovny a porozhlédneme se po okolí. David nadšeně souhlasil. Aspoň se prý nezačneme nudit. Zabolelo mě to.

Druhý den jsem si vzala svoje nejhezčí šaty, co jsem s sebou měla, ale byly zmačkané a připadalo mi, že Sabině to sluší víc: vzala si obyčejné bílé triko a kraťasy, ve kterých se vyjímaly její opálené nohy. Když se v autě připásala, udělala to naschvál tak, aby se jí pás zařízl mezi prsy. David seděl vedle ní, aby jí radil s cestou.

Pozorovala jsem je ze zadní sedačky, připadali mi jako šťastný a bezstarostný pár. Zdálo se mi, že se k sobě perfektně hodí. I věkem – Davidovi bylo dvacet osm.

Občas se ke mně otočil, jako otec, který se dívá, jestli dítě vzadu nespí, a vždycky se na mě povzbudivě usmál.

Dojeli jsme do jakéhosi města, bylo horko a bolela mě hlava. Zašli jsme na oběd, Sabina nás pozvala (chlubila se, že v práci dostala bonus). Vybrala plážovou restauraci a já si objednala rybu, která smrděla jako rybářská loď, jako děsivé dno oceánu.

Pozorovala jsem Sabinu a Davida, jak spolu žertují. Sabina pila víno; řekla jsem, že by neměla, protože řídí, ale ona se jen smála, a David se na mě opět tvářil shovívavě.

Když zalézala do bledě modrého opela, z džínových kraťasů jí lezl kus zadku. Byla jsem si jistá, že ví, že se na ni David

dívá. A já dělala, že nevím, že se dívá, a předstírala jsem, že něco hledám v kabelce.

Odpoledne jsme šli na pláž, naštěstí už bez Sabiny.

David byl po výletě ospalý a trochu netečný, podřimoval na lehátku a spokojeně se u toho usmíval, nejspíš myslel na ni.

Chtěla jsem v něm vzbudit zájem a strach, a proto jsem šla plavat schválně daleko, za oranžové bóje, a byla v moři dlouho, aby mě začal hledat. Jenže on nejspíš na lehátku usnul a do mě se dala zima a cosi se mi otřelo o nohu, tak jsem se vrátila na břeh.

Ten den jsme ji potkali na večeři, David jí nabídl, jestli si nechce přisednout. Měla na sobě krátké bílé šaty se žlutými květy. Neměla pod nimi podprsenku. Prosvítaly jí bradavky. Přála jsem si, aby se něco stalo, něco, co by ukončilo tenhle večer. Všimla jsem si, že se David dívá Sabině na prsa a jednou se nenápadně otočil, když si šla pro třešně.

Pak jsme vyrazili do baru a já dělala všechno možné, abych působila klidně a sebevědomě, ale očividně mi to nešlo, protože se David zeptal, co mi je a jestli si nechci jít lehnout, že vypadám trochu pobledle a unaveně.

To tak, řekla jsem si v duchu. Abych ti tady tu kurvu naservírovala jako zákusek.

Šla jsem si odskočit a chvíli jsem v kabince polykala slzy.

Když jsem se trochu uklidnila a vysmrkala, chtěla jsem kabinku odemknout, ale nešlo to – ani napodruhé, ani napotřetí. Klíček se zasekl. Sedla jsem si na podlahu.

Chvíli se mi chtělo smát a pak zase brečet. Vedle mě močila nějaká žena a hekala u toho. Chtěla jsem se ozvat, že potřebuji pomoc, že nemůžu otevřít dveře, ale nevydala jsem ani hlásku.